

Nick Ervinck

Niet alle beschavingen geven 'de ruimte' op dezelfde manier weer om de eenvoudige reden dat ze haar niet op dezelfde manier zien. Er is zoveel meer te zien dan het zichtbare en van het zichtbare, 'zien' we slechts een kleine fractie. De wereld laten zien op een ander niveau dan dat niveau waarop we de werkelijkheid normaal gezien ervaren. Zien en denken. Kennis en waarneming. Mijn beelden zijn be- en verwerkingen van beelden uit mijn ervaringswereld. Al handelend ondervraag ik wat ik zie, hoor en lees, én mijn interpretatie daarvan. Ik onderzoek wat voor mij de betekenis is van gegeven, ruimte en/of sculptuur. Ik zoek een dialoog met sculpturale vormen. Ik creëer bouwblokken die ik voortdurend tegenover elkaar probeer af te wegen. Het creëren van een eigen systeem, mijn wereld en taal.

Mijn oeuvre gebaseerd op een archief dat is geconstrueerd rondom een structuur waarin bouwstenen zijn opgeslagen waaruit mijn 'alfabet' is opgebouwd: door de mens gemaakte dingen, eigen gemaakte dingen, flarden herinneringen uit mijn leven. Het is een autobiografisch archief, een nooit eindigende opsomming van fragmenten waarmee ik het onmogelijke probeer, een archief waarin ik mijn leven en denken probeer samen te vatten. Details van onze complexe beschaving komen tot leven. Ze worden aangepast en vervormd. Op die manier probeer ik vat te krijgen op wat ik zie. Probeer ik vorm, spanning, energie te begrijpen. Ik zoek een andere weg doorheen de objecten, een weg die mij kan behagen. De sculpturen mogen dan een figuratieve indruk geven ze zijn eerst en vooral sculptuur.

Elk werk is een drager van informatie en genereert een gelaagdheid aan betekenissen, een wisselwerking tussen vorm en intellectuele referenties, soms begeleid door een subtiel knipoogje. Puttend uit het persoonlijke en kunsthistorische geheugen ontrafelt, herschrijf en herdefinieer ik permanent, de ervaring van de realiteit waarin wij leven in een steeds vernieuwende beeldtaal. De sculpturen dwingen je tot kijken en ontleden, ze nodigen je uit om te construeren.

Als kennis mogelijk is, dan is dat omdat de mens met zijn verstand orde weet te scheppen in de veelheid van verschijnselen. Elk deel is noodzakelijk voor het geheel dat op zijn beurt noodzakelijk is opdat elk deel zou kunnen functioneren. Het gaat er om hoe de vrije geest met de voorstelling van het onderwerp speelt. De werkelijkheid die wij kennen is niet langer een op zichzelf bestaand gegeven, maar het resultaat van een ordeningsproces waarbij voorstellingen door de verbeelding en het verstand worden gestructureerd. Dit houdt in dat de wereld niet kenbaar is zoals ze op zichzelf is. De totaalervaring is te chaotisch. Een orde die uit wanorde ontstaat.

Het resultaat is een kruisbestuiving tussen sculptuur en architectuur. De vormassociaties refereren op hun beurt terug aan sporen van menselijke handelingen. De constructies en structuren roepen herinneringen en kunsthistorische associaties op. Ik creëer een nieuw universum waarin ik hoop de chaos onder controle te krijgen, terwijl ik tegelijkertijd de dingen op hun kop blijf zetten. De mens moet volharden in het geloof dat het onbegrijpelijke begrijpelijk is, anders zou hij geen onderzoek meer verrichten. Door de wereld in een persoonlijk systeem te

vatten wordt hij structureerbaar en valt hij te ordenen. Omdat de complexe werkelijkheid niet te vatten is, tracht ik het verschil bloot te leggen tussen de wereld die werkelijkheid wordt genoemd en een persoonlijke, authentieke werkelijkheid. Die zoektocht naar authenticiteit is ondertussen haast folklore geworden. Authenticiteit is in het huidige digitaal-technologische tijdperk zelfs bijna geen punt van aandacht meer. Wat ons nu fascineert is het niet-waarachtige, de onechtheid waarin wij leven en hoe die is opgebouwd, samengesteld en in het dagelijkse leven geïntegreerd. Die integratie is zo verregaand dat die werkelijkheid voor velen zo goed als samenvalt met niet-kritische consumptie van de spectaculaire beelden die massamedia, films, reclame, computergames, websites,... continu aanleveren.

De traditionele kunst zocht oorspronkelijk de representatie van de realiteit. Met de huidige mogelijkheden van de digitale technologie kan het kunstwerk op zichzelf een representatie worden van een realiteit. Een digitale wereld die we letterlijk kunnen binnen wandelen. Hier is de bezoeker niet langer consument in een graf van objecten, maar eerder reiziger in een audiovisuele wereld. In deze tijdelijke dimensie kunnen de handelingen van de kunstenaar of de kijker het kunstwerk opnieuw en opnieuw hervormen en herstructureren.

Mijn werk is een uitdeinend archief van beelden en vormen waarin ik zoek naar een intense wisselwerking tussen virtuele constructies en handgemaakte sculpturen. Digitale beelden besmetten er voortdurend de driedimensionale vormen en omgekeerd. Ik gebruik daarvoor een waaier aan uitdrukkingsmiddelen: digitale prints, video, tekeningen en vooral sculpturale vormen uit beschilderd gips en polyester. Tijdens tentoonstellingen dwingt de secure wijze van presentatie tot kijken én ontleden. Op het kruispunt tussen het virtuele en werkelijke ontstaan nieuwe, hybride sculpturale en ruimtelijke mogelijkheden, volop te exploiteren in nieuwe, experimentele ruimtes. Deze specifieke context, het samenspel tussen een onafhankelijk gecreëerde virtuele wereld en het driedimensionale sculpturale werk, opent nieuwe ervaringsmogelijkheden.

Mijn sculpturen veroveren met veel pijn en geweld hun uiteindelijk gedaante. Hun verschijningsvorm is het resultaat van een koortsachtige zoektocht, een heftisch proces waarin ik met gevoelens van beheersing en misprijzen, van overtuiging en twijfel te werk ga. Ze zijn onderworpen aan een gestaag proces van wijziging: verbouwen, verbeteren en doorhalen. Het is het voortdurende herwerken van mijn eigen energie. De sculpturen draag ik mee in de tijd en het procesmatig karakter van het werk wordt zo leesbaar en zelfs een primair onderdeel van de sculpturen. Ze zijn de erfgenamen van een continue proces van constructie, deconstructie en reconstructie vanuit een eigen visie.

De objecten zijn pionnen, zetstukken in steeds veranderende opstellingen. Vormen die ik afweeg tegenover elkaar en tegenover de ruimte. Ze vullen elkaar aan, ze versterken elkaar, de een kan niet zonder de ander. De ruimtes zijn pogingen, schetsen van een groter geheel dat mij steeds duidelijker wordt. De platforms met sculpturen wijzen op die poging om orde te scheppen, maar bieden daarom niet minder de aanblik van een postcatastrofaal landschap. De communicatie die de vormen onderling aangaan refereren aan het individu dat zowel autonoom handelt in de ruimte als interfereert met zijn omgeving. Het geheel kan daardoor de aanblik krijgen van een stad, netwerk of grid waarin de spanning tussen de complexiteit van de veelheid en het autonome individu zich manifesteert. Deze spanning huist ook in

de vormen zelf. Het zijn combinaties van open/gesloten, verhullen/bedekken, buiten/binnen, object/pasvorm, sculptuur/sokkel, subject/object.

Mijn digitale prints bieden een doorkijk naar een digitale wereld, maar evenzeer een andere realiteit. Deze doorkijken tonen mogelijkheden uit dit onderzoek waarin sculpturale elementen zich in steeds nieuwe composities en betekenissen plaatsen. In die reëel uitzijende kamers, rekken en podia bevinden zich polymorfe, synthetische vormen die als gemuteerde moleculen door middel van een artistieke computersimulatie tot leven zijn gewerkt. Muren zijn plots geen muren meer en de zwaartekracht is onbestaande. Ik speel met sculpturale vormen en til in een oogwenk monumentale 'gebouwen' op en blaas ze opnieuw vol nieuw leven. Een huis verandert in sculptuur en ontplooit zich in het niets. Het is een doortastend spel met beelden, materialen en ruimte en een evenwichtsoefening tussen middelen en doel, tussen nauwgezette berekening en geïnspireerde improvisatie.

Het is mijn bedoeling om niet enkel stil te staan bij het sculptuur maar ik werk naar een totaal ruimte toe. Ik moet eerst het sculptuur leren beheersen voordat ik een volledige ruimte kan bouwen. Het sculptuur Elbatargscu I is hiervoor reeds een eerste tussenstap en bewandeld de grenzen tussen sculptuur, maquette en ruimte. Hier zie je reeds meer figuratieve verwijzingen dan voorheen in mijn oeuvre. Er komen nieuwe aanknopingspunten en interpretatiemogelijkheden met de realiteit. Er wordt gespeeld met architecturale waarden waar de stuurhut van het schip plots verandert in een gebouw achter het schip, maar het schip op zich wordt ook ontdaan van zijn functionaliteit en zaait twijfel over zijn nieuwe betekenis. Deze bevat een zilveren beboste berg die plots een lichtgewicht is in het geheel. Laten we onze ogen lager dalen dan vinden we een ingekapselde groenachtige vorm met verwijzingen naar het landschap, deze vorm doet eveneens denken aan een graffombe, relikwie of een archeologische opgraving. Maar het kan eveneens geïnterpreteerd worden als een toekomstige fabriek. Het vormen elementaire delen van het verhaal, zorgvuldig afgewogen. De kleinste verschuiving stelt steeds alles opnieuw in vraag.

Nick Ervinck, april 2003 - april 2005